

Dwie masakry z 10 czerwca, o których warto pamiętać

11 czerwca 2023

Kiedy Winston Churchill w lipcu 1940 roku tworzył Kierownictwo Operacji Specjalnych (SOE), wzorował się na działalności w Europie samych Niemców. Uznał, iż państwo Hitlera wygrywa wojnę, gdyż w każdym kraju, który udało mu się podbić, posiada piętą kolumnę, która pracuje na rzecz wysiłku wojennego Berlina. Aby więc utrudniać Niemcom ich panowanie nad Europą, poprzez napuszczanie społeczeństw państw okupowanych na okupantów, postanowił również tworzyć piątą kolumnę.

Początkowo Kierownictwo Operacji Specjalnych miało za zadanie tworzenie specjalnych oddziałów, przygotowywanych na niemiecką inwazję na Wyspy Brytyjskie (niezrealizowana operacja „Lew Morski”). Kiedy Niemcy skierowali wysiłek wojenny na kierunek radziecki i jasne było, że podbój kraju Churchilla nie dojdzie do skutku, SOE zaczęło przekierowywać na dywersję i sabotaż w kontynentalnej części Europy. Głównym polem działania SOE była Francja. Od 1943 roku ważnym miejscem, gdzie wspierano destabilizujące niemiecką dominację ruchy odśrodkowe była również Jugosławia. Tam Kierownictwo Operacji Specjalnych pomagało niszczyć mosty, tory kolejowe czy drogi zarówno partyzantce Czetników – konserwatystów, jak i komunistom Josefa Broz Tito. Z czasem współpracę z ludźmi Mihajlovicia zakończono i całe wsparcie kierowano do przyszłego dyktatora socjalistycznej Jugosławii.

SOE było jednak również aktywne w krajach takich jak Norwegia, Holandia, Polska czy chociażby Czechosłowacja. To właśnie na terenie kraju anektowanego w pierwszej połowie 1939 roku będzie miał miejsce jeden z najsłynniejszych zamachów terrorystycznych dokonanych przy współpracy z Londynem – zamach na Protektora Czech i Moraw Reinharda Heydricha – jedyne go ważnego polityka, którego zamordowano w trakcie II

wojny światowej przy wydatnej współpracy z SOE.

10 czerwca 1942 roku

Polityka prowadzona przez niemieckiego okupanta wobec Czechów była znacznie łagodniejsza niż względem Polaków, Rosjan czy też Greków. Wpływ na to miał przede wszystkim niemal brak ruchu oporu na terenie Czechosłowacji. Niemcy dodatkowo pacyfikowali ewentualne zrywy wymierzone w ich dominację nad tym krajem poprzez wypłacanie czeskim robotnikom przemysłowym i rolnikom takich samych płac co Niemcom. Powstrzymanie ruchu oporu tymi działaniami powodowało, że rząd Czechosłowacji na uchodźstwie postrzegany był jako parias, który nie stara się wносить swojego wkładu w wysiłek wojenny sprzymierzonych.

Aby to postrzeganie zmienić, czeskie elity w Londynie postanowiły, wbrew prośbom czechosłowackiego ruchu oporu w kraju, przeprowadzić zamach terrorystyczny na ważną osobistość.

Do dzisiaj nie jest pewne, czy pomysł zamordowania Heydricha wyszedł od Czechów, czy też od strony brytyjskiej. Zarówno Bogusław Wołoszański, autor „Sensacji XX wieku”, jak i Richard Bassett, autor książki „Hitler’s Spy Chief” zdają się sugerować, że Londyn bardzo chciał pozbyć się Heydricha, gdyż ten mógł zdemaskować kontakty rządu brytyjskiego z szefem niemieckiego wywiadu wojskowego – Wilhelmem Canarisem. Nie ulega wątpliwości, że Brytyjczycy naciskali Czechosłowaków, aby zamach ten przeprowadzić, szkolili zamachowców i dostarczyli im niezbędny do tego ekwipunek. Jakby tego było mało, wyszkoleni zabójcy zostali przerzuceni do Czech przez brytyjskie siły powietrzne. Udział Wielkiej Brytanii w tym zamachu był więc ogromny. Rzec by można nawet, że Czesi jedynie „pociągnęli za spust”. Jednak tylko dlatego mogli to uczynić, gdyż zostali do tego świetnie wyszkoleni i przygotowani.

Zamachu na namiestnika niemieckiego okupanta do Czech i Moraw

dokonano 27 maja 1942 roku. Heydrich początkowo przeżył próbę zamachu, przeprowadzoną przy użyciu specjalnie do tego przygotowanego, niezwykle silnego ładunku wybuchowego. Jednak ostatecznie kilka dni po zamachu zmarł. 6 dni po jego śmierci Niemcy dokonali masakry ludności cywilnej wioski Lidice.

10 czerwca 1942 roku SS, Gestapo i Policja Porządkowa (OrPo) III Rzeszy Niemieckiej, na podstawie rozkazu Adolfa Hitlera z dnia poprzedniego, dokonały masakry 173 męskich mieszkańców wioski Lidice, którą powiązano z zamachem na Heydricha. Ponadto 195 kobiet i 95 dzieci wysłano do obozu koncentracyjnego Ravensbruck, gdzie 49 z nich zmarło. 7 innych kobiet z Lidic rozstrzelano w Pradze.

Na tym odwetowe masakry się nie skończyły. 24 czerwca tego samego roku zabito 33 dorosłych mieszkańców wsi Lezaky natomiast dzieci stamtąd przewieziono do obozu zagłady Kulmhof, gdzie zginęły. W sumie represje związane z zamachem dotknęły 6 tys. osób – 3 tysiące z nich zginęło.

Anglicy kompletnie nie przejmowali się skutkami tego typu działań. Winston Churchill, dowiedziawszy się o zamachu, wyraził dla niego pełną aprobatę. Kiedy Colin Gubbins, szef działu operacyjnego SOE, a następnie przywódca całej tajnej służby Churchilla, dowiedział się o planach zamordowania

Heydricha, bez najmniejszego zawahania na nie się zgodził. Co więcej, nie poinformował o tym swojego rządu – fakt przeprowadzania zamachu miał być znany jedynie wąskiej klicie wewnątrz tajnych służb, dla których pracował, oraz stronie czechosłowackiej. Przyczyną tego była powszechnie znana niechęć brytyjskich polityków do przeprowadzania mordów politycznych. Anthony Eden, brytyjski minister spraw zagranicznych tego typu działania określał „zbrodniami wojennymi”.

Gubbins zdawał sobie sprawę, że ten akt politycznego mordu pociągnie ze sobą konsekwencje. Poinformował o tym z resztą szefa czechosłowackiego wywiadu wojskowego Franciszka Morawca. Tymi konsekwencjami według Brytyjczyka miał być masowy odwet, w wyniku którego zginąć może kilka tysięcy Czechów. Morawca jednak to nie zniechęciło.

Tak jak już wcześniej wspomniałem, spekuluje się na temat tego skąd rzeczywiście wyszedł pomysł zabicia Heydricha – czy była to strona czechosłowacka, jak powszechnie przyjęto, czy też inicjatywa wyszła od Anglików.

Wilhelm Canaris, szef Abwehry, niemieckiego wywiadu wojskowego, który był zdecydowanym antynazistą, podpadł najwyższemu kierownictwu państwa Hitlera m.in. wyraźnym sprzeciwem wobec złego traktowania radzieckich jeńców wojennych, co tłumaczył tym, że źle traktowani Rosjanie spowodują takie samo złe traktowanie jeńców niemieckich przez ZSRR.

Na szefa wywiadu wojskowego Rzeszy i jego wybryki dokumentację zbierał właśnie Reinhard Heydrich. W sierpniu 1941 roku Canaris został w Berlinie zaatakowany przez ludzi związanych z SS. Stwierdzono wówczas, że nie jest typem pruskiego oficera. Na atak ten Canaris miał jednak swoje argumenty – Abwehra posiadała dokumenty dowodzące temu, że Heydrich ukrywał swoje żydowskie pochodzenie.

Wraz ze zbrodniami SS, którego oficerem był Heydrich, na ludności Związku Radzieckiego, pomiędzy Canarisem a właśnie protektorem Czech i Moraw, dochodziło do coraz większego napięcia – Canaris starał się utrzymać wysoką reputację swojej organizacji i nie dopuścić, aby splamiła się ona zbrodniami, z których Niemcy zasłynęli w trakcie trwania kampanii przeciwko Sowietom.

Heydrich zaczął mieć na oku służbę Canarisa po tym jak w brytyjskiej ambasadzie w Belgradzie odnaleziono telegram, który oparty był na tajnych aktach operacyjnych Abwehry z Pragi. Policji politycznej Hitlera – Gestapo – wówczas nie udało się ustalić szczegółów tej sprawy. Heydrich wraz z mianowaniem na Protektora Czech i Moraw rozpoczął intensywniejsze szukanie „kwitów” na organizację Canarisa. Dzięki stanowisku w okupowanej Czechosłowacji zadanie to miał ułatwione.

Wraz z objęciem stanowiska protektora Heydrich zainicjował kampanię terroru, aby „zgermanizować czeskich szkodników”. Uderzano także w Abwehrę – Gestapo dokonało nalotu na stację Abwehry, gdzie przechwycono niezadokowane wiadomości. Rozpoczęto więc większą kontrolę nad Paulem Thummelem, człowiekiem Abwehry w Pradze, którego podejrzewano o kontakty z Brytyjczykami. Thummel został aresztowany co jeszcze umocniło napięcia na linii Canaris-Heydrich. Ten drugi zarzucił nawet temu pierwszemu zdradę.

Thummela wkrótce zwolniono, jednak następnie został aresztowany ponownie, po czym znowu zwolniony i znowu aresztowany. Pętla wokół Abwehry i jej wierchuszki się więc zaciskała. Canaris doskonale zdawał sobie sprawę, że Heydrich mu nie odpuści.

18 maja na zamku w Hradczanach w Pradze doszło do konferencji, podczas której Protektor Czech i Moraw przedstawił szefowi Abwehry plan przejęcia jego służby przez SD – policję bezpieczeństwa Rzeszy, którą zarządzał właśnie Heydrich.

Centralizacja służb specjalnych hitlerowskich Niemiec bardzo niepokoiła Stewarda Menziesa, dyrektora brytyjskiej MI6. Uważał, że negatywnie wpłynie ona na stosunki wywiadu brytyjskiego z wywiadem niemieckim. Poza tym Menzies, jako silny antykomunista, chciał w kolejnym etapie geopolitycznej rywalizacji już po wojnie, z ZSRR rzecz jasna, mieć w Niemczech kogoś takiego jak właśnie Canaris. Utrzymanie go za wszelką cenę było wybitnie w interesie brytyjskich służb specjalnych. I w tym momencie należy przyjrzeć się ewentualnym powiązaniom Menziesa z zabójstwem Canarisa.

Franciszek Morawiec, który rzekomo miał zaproponować zabicie niemieckiego Protektora Czech i Moraw bardzo blisko współpracował z Menziesem. Richard Bassett, autor książki o Canarisie twierdzi, że chronologia zdarzeń przeczy potencjalnemu związkowi Menziesa z tym jako by to od niego wyszedł pomysł zabicia Niemca. Jednak jednocześnie dodaje, że dyrektor SIS w maju 1942 roku, kiedy Heydrich był na fali i starał się zreorganizować służby specjalne hitlerowskich Niemiec, podporządkowując sobie wywiad wojskowy, w misji do Czechosłowacji odegrał bardzo istotną rolę.

Z Czechosłowacji do Londynu przysłano informację od czeskiego ruchu oporu, który prosił o niedopuszczenie do realizacji operacji „Anthropoid”. Jej treść brzmiała:

„Zabójstwo to nie miałoby najmniejszej wartości dla aliantów, a dla naszego narodu miałoby nieprzewidywalne konsekwencje. Zagroziłby nie tylko zakładnikom i więźniom politycznym, ale także tysiącom innych istnień. Naród stałby się przedmiotem niesłychanego odwetu ... Dlatego błagamy o wydanie rozkazu za pośrednictwem SILVER A, aby zamach nie doszedł do skutku. Zwłoka oznacza niebezpieczeństwo. Wydać rozkaz natychmiast.”

Naciskano także, aby, jeżeli zabójstwo było konieczne z przyczyn politycznych, wybrać inny cel.

Już po wojnie Franciszek Morawiec, szef wywiadu

czechosłowackiego poinformował, że pomimo apelu czeskiego ruchu oporu, który poparł Edward Benes, prezydent Czechosłowacji na uchodźstwie, Brytyjczycy nakazali przeprowadzenie operacji. Kiedy Morawca spytano, dlaczego Anglicy naciskali na śmierć Heydricha, ten odpowiedział: „Nie mogę powiedzieć. Powiedziano mi, że Heydrich był na tropie ważnych brytyjskich agentów i że aby ich chronić, konieczna była śmierć Heydricha”.

Dodał także, że to właśnie Menzies sprawił, że misja „Anthropoid” nie została odwołana. Więc z całą pewnością możemy skonstatować, że Brytyjczycy zrobili wszystko, aby do tego zamachu doszło, pomimo iż konsekwencje tego były wszystkim znane – Niemcy musieli po takim czymś zemścić się na ludności cywilnej, co sugerował sam Gubbins, wówczas dyrektor ds. operacji Kierownictwa Operacji Specjalnych (SOE).

10 czerwca 1944 roku

Tuż przed rozpoczęciem operacji „Overlord”, największej operacji desantowej w trakcie II wojny światowej, zarówno brytyjska SOE jak i jej amerykańska bliźniaczka OSS, przygotowywały działalność dywersyjną i sabotażową we Francji.

Kierownictwo Operacji Specjalnych, którym od 1943 roku zarządzał Gubbins, miało wiosną roku 1944 we Francji około 1200 agentów. Ich zadaniem było tworzenie grup ruchu oporu, które miały wprowadzać chaos i zamęt na obszarach kontrolowanych przez Niemców, aby odwracać ich uwagę od plaż Normandii, gdzie wylądują alianci oraz m.in. niszczyć infrastrukturę drogową, kolejową, telefoniczną i telegraficzną. Francuski ruch oporu zorganizowany przez Brytyjczyków ponadto dokonywał także uszkodzeń sprzętu wojskowego czy też niszczył magazyny z bronią.

Jedną z grup oporu we Francji w czasie kiedy alianci lądowali w Normandii była grupa SALESMAN, dowodzona przez Philippe’a Liewera, 32-letniego dziennikarza z Paryża.

Liewer służył w armii francuskiej, po czym w 1940 roku dołączył do brytyjskich sił ekspedycyjnych. We wrześniu 1941 roku został informatorem i asystentem agenta SOE George'a Langelaana. Miesiąc później został aresztowany; następnie, w marcu roku kolejnego przewieziono go do obozu koncentracyjnego Mauzac skąd uciekł w lipcu roku 1942 roku. Przedostał się kolejno do Hiszpanii i Portugalii, skąd odpłynął do Anglii. Tam przeszkoliło go Kierownictwo Operacji Specjalnych.

Po przeszkoleniu zadaniem Liewera było stworzenie we Francji nowego oddziału (obwodu) SOE, o kryptonimie „SALESMAN”. W kwietniu 1943 roku przerzucono go do Lysanderem w okolice Rouen. Organizacja Liewera zwerbowała 350 członków ruchu oporu, którzy zajęli się sabotażem i dywersją. Ich największe sukcesy w tamtym czasie to sparaliżowanie pracy fabryki aluminium w Rouen, zatopienie trałowca na rzece Sekwanie, zniszczenie stacji transformatorowej, wykoślenie pociągu z niemieckimi żołnierzami udającymi się na wakacje. W lutym 1944 roku Liewer powrócił z raportami ze swojej działalności do Londynu. Ponownie przerzucono go do Francji dopiero po rozpoczęciu lądowania aliantów w Normandii, w nocy z 7 na 8 czerwca 1944 roku.

Początkowo planowano powrót Liewera w maju jednak warunki atmosferyczne uniemożliwiły jego zrzut na spadochronie w tym czasie. Zdecydowano się więc misję przełożyć o miesiąc.

W czerwcu Liewer i Violette Szabo, inna agentka SOE, zrzuceni zostali w okolicy Sussac w Haute-Vienne. Przywitał im komitet powitalny w liczbie kilkudziesięciu miejscowych, w tym kilku maquisards, a więc członków wiejskiego ruchu oporu. Po tym jak wieść o lądowaniu agentów się rozniosła, lokalny maquis się powiększył.

Na czele grupy ruchu oporu, która powitała agentów SOE stał Jacques Dufour, określany największym bandytą Maquis w rejonie Limoges. Zgromadził on przy sobie około 600 bojowników, w tym wielu komunistów.

Informacja, że w pobliżu znajduje się osławiona brutalnością na froncie wschodnim 2. Dywizja Pancerna SS „Das Reich”, spowodowała pobudzenie ludzi Dufoura do działania. Liewer zaczął mobilizować inne grupy wiejskiego ruchu oporu, aby starły się one z jednostką pod dowództwem Gruppenfuhrera SS Heinza Lammerdinga. Rozkazy dla Francuzów miały jeden nadrzędny cel: opóźnić drogę dywizji SS na północ, aby dać czas aliantom na zdobycie przyczółka w Normandii. Związek taktyczny Lammerdinga słynął nie tylko z brutalności, ale także skuteczności. Toteż jak najpóźniejsze wejście go do walk z oddziałami angloamerykańskimi miało niezwykle duże znaczenie dla powodzenia operacji „Overlord”. Kompletnie nie liczone się przy tym ze stratami wśród ludności cywilnej.

10 czerwca 1944 kiedy oddziały pod dowództwem Dufoura ruszyły w drogę, Niemcy dokonali masakry ludności cywilnej w miejscowości Oradour-sur-Glane. Był to krwawy odwet za ataki wiejskiego ruchu oporu przeciwko jednostce Lammerdinga z wcześniejszego okresu.

9 czerwca 1944 roku jeden z dowódców dywizji „Das Reich” Helmut Kampfe został schwytany przez oddział wiejskiego ruchu oporu pod przywództwem komunisty Georges’a Guingouina.

Guingouin stworzył pierwszą swoją komórkę ruchu oporu w grudniu 1942 roku. Praktycznie od początku swojej działalności wykonywał on polecenia strony brytyjskiej.

W maju roku 1943 roku na polecenie Anglików na 5 miesięcy wstrzymał on sabotażem drugą z największych we Francji fabryk kauczuku. 2 miesiące wcześniej wysadził most na drodze Limoges-Ussel, który odbudowano dopiero po wojnie. 14 lipca 1943 r. w Limousin jego ludzie dokonali sabotażu podziemnego kabla łączącego bazę okrętów podwodnych w Bordeaux z Berlinem. Miesiąc później niszczył kombajny, aby utrudnić zaopatrzenie okupantów w żywność. Właśnie wówczas, latem 1943 roku Guingouin otrzymał poprzez zrzuty pierwsze dostawy uzbrojenia od brytyjskich tajnych służb.

9 czerwca 1944 roku grupa ruchu oporu Guingouina pod dowództwem Jeana Canou pojmała niemieckiego dowódcę dywizji „Das Reich” Helmuta Kampfe. Dzień później Kampfe na rozkaz Guingouina został stracony. Według niepotwierdzonych informacji Niemiec miał zostać spalony żywcem na oczach tłumu. Odwet okupantów w takim wypadku musiał być krwawy. Oddziały dywizji Lammerdinga ruszyły na poszukiwania swojego człowieka. W Oradour-sur-Glane, którą pomyłono z inną podobnie brzmiącą miejscowością, wymordowano 643 cywilów.

1 batalion 4 Pułku Grenadierów Pancernych SS „Der Führer” dywizji „Das Reich” otoczył miejscowość. Ludności nakazano zebrać się na centralnym placu po czym przystąpiono do sprawdzania tożsamości.

Po tych działaniach przystąpiono do mordów. Mężczyzn pozamykano w szopach i stodołach gdzie esesmani strzelali im w nogi, aby ich unieruchomić. Po czym oblano ich paliwem i podpalono. Masakrę przeżyło tylko 6 z nich. Kobiety i dzieci z kolei zamknięto w kościele, gdzie podłożono ogień. Kiedy próbowali oni uciec z pułapki, byli rozstrzeliwani z karabinów maszynowych. Zginęło 247 kobiet i 205 dzieci. Przeżyła tylko jedna – Marguerite Rouffanche. Wieś została następnie częściowo zrównana z ziemią.

Ten brutalny mord był odwetem za działalność wiejskiego ruchu oporu, szkolonego i uzbrajanego przez Anglosasów, w tym porwanie i zamordowanie niemieckiego dowódcy dywizji „Das Reich” Kampfego.

2. Dywizja Pancerna SS „Das Reich” słynęła z okrucieństwa na froncie wschodnim. Podejmowanie przeciwko niej działań w rodzaju porywania i zabijania pojedynczych dowódców musiała skończyć się krwawymi represjami na ludności cywilnej.

Agent SOE Brytyjczyk Tony Macpherson, który został 5 czerwca zrzucony na spadochronie wraz z całym zespołem Jedburgh w okolicy Montauban, a więc miejsca skąd dywizja „Das Reich” wyruszała, który opóźniał działalnością wywrotową posuwanie się niemieckiego związku taktycznego na północ Francji, w kierunku Normandii, był kompletnie obojętny wobec masakr odwetowych na ludności cywilnej, których dokonywano przez działalności grup Jed takich jak jego. Według Gilesa Milтона, autora książki o SOE, stwierdzić miał:

„Byliśmy tam, mając jeden główny cel, jakim była pomoc w wygraniu tej osobliwej krwawej wojny. Jeśli daliśmy radę przyspieszyć zakończenie wojny poprzez operacje, dzięki którym lądowania [w Normandii] były bardziej udane, to jednocześnie zmniejszyliśmy liczbę ofiar w ludziach, nawet jeśli nasze działania też kosztowały ludzkie życie.”

Logika agentów SOE była więc taka: masakry odwetowe na ludności cywilnej były mniejszym złem wobec przedłużania wojny, do czego dochodziłoby gdyby nie działania ruchu oporu.

Już po całej operacji opóźniania pochodu dywizji pancерnej „Das Reich” w kierunku Normandii do Macphersona i Gubbinsa zaczęły spływać gratulacje od szerokiego grona dygnitarzy: od Eisenhowera, naczelnego dowódcy połączonych sił alianckich, przez Hugh Daltona, byłego brytyjskiego ministra wojny ekonomicznej oraz prezesa Rady Handlowej, który nadzorował SOE, po króla Jerzego VI.

Logika działania niemieckich okupantów w przypadku takim jak pacyfikacje wsi była taka, iż zdawali sobie sprawę, że ruch oporu to w dużej mierze komuniści. Doświadczenia z frontu wschodniego, gdzie ścierali się z komunistyczną partyzantką radziecką, w tym przekonaniu ich umacniały. Uważając więc działania maquis przeciwko nim jako wybuch powszechnego powstania komunistycznego, kierowali się na froncie zachodnim równą bezwzględnością co na froncie wschodnim. Stąd wzięły się masakry tak jak ta w Oradour-sur-Glane czy też w Tulle. Do tej drugiej doszło 9 czerwca 1944 roku, a więc dzień przed masowym mordem w Oradour.

Nie można rzecz jasna usprawiedliwiać masowych mordów na cywilach, dokonywanych przez niemieckiego okupanta tak we Francji jak i Czechosłowacji. III Rzesza była tworem zbrodniczym i należało ją pokonać a ustrój, który tam panował, wyrwać z korzeniami. Jednak Anglosasi doskonale zdawali sobie sprawę, że działania ruchu oporu będą powodować masowe mordy odwetowe Niemców. Gubbins ostrzegał przed nimi stronę Czechosłowacką. Wywiad tego kraju, sprzymierzony z MI6 i inspirowany przez nich, co udowodniono na łamach tego artykułu, pomimo to zdecydował się pchać do przodu inicjatywy takie jak mord na Protektorze Czech i Moraw Reinhardzie Heydrichu.

Dywizja „Das Reich” miała zostać zatrzymana na południe od Loary. Taki rozkaz na początku operacji „Overlord” wydano z Londynu. Aby tego dokonać, francuscy sabotażyści niszczyli zapasy paliwa niemieckiej dywizji, sabotowali transport kolejowy, w tym poprzez wysadzanie w powietrze torów czy też organizując zasadzki na pochód wojsk, po czym szybko znikając w głębi lasów. Ponadto brytyjskie siły powietrze RAF atakowały marsz dywizji, również powstrzymując ją od dotarcia na czas i obrony niemieckiego posiadania w Normandii.

Logika, jaką Brytyjczycy się posługiwali, była prosta: opinia publiczna w Wielkiej Brytanii byłaby niekorzystnie nastawiona do wojny i polityków ją prowadzących, gdyby straty po stronie

ich wojsk były znaczące. Dlatego też Anglicy za wszelką cenę chcieli je minimalizować, nie licząc się jednocześnie z ofiarami wśród innych narodów. Bombardowania Francji w przeddzień D-Day oraz tuż po nim kosztowały życie dziesiątek tysięcy francuskich cywilów. Anglicy i Amerykanie chcieli zasiać wśród Niemców taki strach i terror, a jednocześnie zniszczyć tak wiele ich jednostek i zaopatrzenia, aby 6 czerwca maksymalnie ułatwić sobie działania desantowe i aby Niemcy i żołnierze w niemieckiej służbie zdemoralizowani nalotami sami składali broń. W dużej mierze się to Anglosasom udało, aczkolwiek po drodze do Paryża, a następnie do Berlina, natrafili na silne punkty oporu, jak np. już na samym wstępie problemy na plaży Omaha czy też trudne do zdobycia francuskie Caen, które ostatecznie zrównano a ziemią, nie mogąc go zdobyć w inny sposób.

Ofiary w Oradour-sur-Glane jak i w Lidicach i innych miejscach kaźni czeskiego narodu są więc z całą pewnością ofiarami brytyjskich dążeń do „podpalenia Europy”, jak brzmiała sugestia Churchilla kiedy tworzył Kierownictwo Operacji Specjalnych, w ich interesie. Dlaczego jednak warto dzisiaj pamiętać o tych wydarzeniach?

No cóż, spójrzmy na wojnę, która toczy się zaledwie kilkaset kilometrów na wschód od naszych granic. Tam również giną cywile. I również strona anglosaska nic sobie nie robi z ich cierpienia – interes imperialny ponad wszystko rzecz można. Dla nas Polaków, zarówno tragedia ludności Czechosłowacji z roku 1942, jak i ludności Oradour-sur-Glane, Tulle czy też ludności cywilnej Ukrainy powinna być przestrogą. Tak właśnie kończą społeczeństwa, których przywództwo podporządkuje się anglosaskiej machinie wojennej. Rozkazy dla francuskiego ruchu oporu co do hamowania „Das Reich” wydał francuski generał Koeing, rozkaz zabicia Heydricha wydał Morawiec, szef czechosłowackiego wywiadu, rozkazy nienegocjowania z Rosjanami wydają elity z Kijowa – wszyscy oni jednak podporządkowali się stronie angloamerykańskiej. Jeżeli wojna, do czego naród

polski musi za wszelką cenę nie dopuścić, rozleje się na nasz kraj, to pamiętajmy, aby nie dać się rozgrywać tak jak rozegrani przez Anglosasów zostali Czesi, Francuzi czy też Ukraińcy. Gdyż cenę za wasalizację polskich elit wobec Londynu czy Waszyngtonu i robienie polityki pod ich dyktando zapłaci wówczas przede wszystkim polski naród.

Autorstwo: Terminator 2019

Źródło: WolneMedia.net

Źródłografia

1. Atkinson R., „Działa o zmierzchu. Tom 3 „Trylogii wyzwolenia”, Oświęcim, 2021 r.
2. Bassett R., „Hitler’s Spy Chief”, Nowy Jork, 2011 r.
3. Beevor A., „D-Day. Bitwa o Normandię”, Kraków, 2010 r.
4. Hastings M., „Tajna wojna 1939-1945. Szpiezy, szyfry i partyzanci”, Kraków, 2017 r.
5. Holland J., „Normandia ’44. Historia opowiedziana na nowo”, Oświęcim, 2022 r.
6. Jacobs P., „Setting France Ablaze”, Barnsley, 2015 r.
7. Milton G., „Ministerstwo niedzentełmeńskich działań wojennych”, Warszawa, 2018 r.
8. McDonough F., „Czas Hitlera. Klęska 1940-1945”, Poznań, 2021 r.
9. Tebinka J., Zapalec A., „Polska w brytyjskiej strategii wspierania ruchu oporu”, Warszawa, 2021 r.
10. Wilkinson P., „Gubbins & SOE”, Barnsley, 2010 r.
11. https://en.wikipedia.org/wiki/Tulle_massacre
12. https://en.wikipedia.org/wiki/Helmut_Kämpfe

13. <https://nigelperrin.com/philippeliewer.htm>
14. https://pl.wikipedia.org/wiki/Reinhard_Heydrich
15. <https://historykon.pl/24-czerwca-1942-roku-zostala-zrownana-z-ziemia-wies-lezaky/>
16. <https://warhist.pl/artykul/zamach-na-reinharda-heydricha/>
17. https://pl.wikipedia.org/wiki/Special_Operations_Executive
18. https://pl.wikipedia.org/wiki/Masakra_w_Lidicach
19. https://en.wikipedia.org/wiki/Assassination_of_Reinhard_Heydrich
20. https://en.wikipedia.org/wiki/Oradour-sur-Glane_massacre
21. https://en.wikipedia.org/wiki/Georges_Guingouin